

בעזהש"ת

לחזות בנועם

◆ מאמר ◆

**מצוות סוכה מאיד בנו שתמיד נמצא
את העצה איך להתקרב להשי"ת**

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו מתוך מעינות
דברי קדשו של הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

גליון ט' • חג הסוכות • תשפ"ד

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

פי צריכין לידע ולהאמין שפּל מה שעוֹבֵר על האָדָם בְּכָל יוֹם
וּבְכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה, הַכֵּל הוּא חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים שֶׁל הַבּוֹרָא
הַיְחִיד הַקְּדוֹמוֹן וְהַתְּבָרָה, שְׁחֲדֵשׁ עוֹלָמוֹ יֵשׁ מֵאִן הַמְּחַלֵּט בְּשִׁבִיל
הָאָדָם הַבֶּעַל בְּחִירָה, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לָרֹב טוֹב הַצִּפּוֹן שֶׁל חֲדוּשׁ
הָעוֹלָם לְעֵתִיד, וְעַל־כֵּן עוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר, כְּפִי הָאָדָם וּכְפִי
הַיּוֹם וּכְפִי הַמָּקוֹם וְכו', וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל בְּחִינַת הַתְּחִדוּשׁוֹת

- ג מה עיקר הדבר שמרחיק את האדם מן השי"ת רח"ל.....
- ה למה הגיע לקולומבוס וחבריו שיהרגו אותם על שמצאו את מדינת אמריקה.....
- ו כשחכם ממציא איזה חכמה בחכמת העולם האם זה מחמת חכמתו, או שהגיע אליו הארה מן השמים.....
- ז באיזה חכמה של יהדות צריכים גם חכמי אומות העולם להכניס עיקר חכמתם.....
- ח איך נוכל להיות בטוחים שנקבל כל פעם עצה שלימה.....
- ט מה נוגע לנו מה שמבואר בספרי הקבלה שג' דפנות הסוכה הם בסוד הספירות נצח הוד יסוד.....
- י מה השבח שהשי"ת משבח את משה רבינו בסיום התורה על ששבר את הלחות.....
- יא למה שמו בתוך הארון את הלוחות השלימות וגם את שברי הלוחות.....
- יב איזה הארה מאיר בנו כל השנה על ידי שאנו מקיימים מצוות סוכה שיוצאים מחוץ לבית לתוך הסוכה.....
- יג פנינים שמחת בית השואבה.....
- יד פנינים אושפיזין אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד.....

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' והם לשונו הק' בלי שינוי, ורק לפעמים נוספו מילה או שתיים להסביר קשרי הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:
lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

מצוות סוכה מאיד בנו שתמיד נמצא את העצה איך להתקרב להשי"ת

האדם צריך עצות נכונות בכל רגע ורגע ולכל עסק ועניין - עיקר הריחוק מהשי"ת הוא כי אין לו עצה נכונה ואמיתית איך לצאת מהמקום שנפל לשם - עצה נכונה היא רק המקרבת את האדם להשי"ת ולא מה שנראה טוב לפי שעה כגון עצה להרויח ממון ועי"ז נתרחק מה' ית' - על ידי אמונת חכמים זוכה לעצות שלימות ואמיתיות - על ידי מצוות סוכה זוכה לעצות נכונות - הנענועים ממשיכין את העצות אל הלב שיאמין "דלית אתר פנוי מיניה"

ביום ההוא אקים את סבת דויד הנפלת (עמוס ט, יא).

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (סי' סא) וְעַל־יְדֵי־זֶה [שנותנים הרבנות לרבנים שאינם הגונים (עי"ש מקודם באריכות)] אין לו עצה שלמה לעולם, ותמיד אינו יכול לתת עצה לנפשו, והוא תמיד מספק, [אבל ע"י שנותנים הרבנות לרבנים הגונים, מקבלים מהם עצות שלימות, ותמיד יודעים העצות האמיתית איך להתנהג בכל דבר] עי"ש באריכות.

עיקר מה שרחוקים מהשי"ת הוא משום שאין יודעים עצות איך לשוב להשי"ת

ובליקוטי הלכות (הל' סוכה הל' ז) מבאר לפי זה וְזֶה בְּחִיַּת סִכָּה, שהוא בחינת תקון העצה, בבחינת וּפְרָס עֲלֵינוּ סִפְתָּ שְׁלוֹמְךָ וְתִקְנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה

מלפניו, כי עקר מה שרחוקין מהשם יתברך הוא, רק על-ידי שאין יודעין עצה שלמה איך לשוב להשם יתברך, כל אחד ממקומו אשר נתעה לשם, כי באמת 'הכל חפצים ליראה את שמך' ומתגעגעים לשוב להשם יתברך, אף אין יודעים עצות איך לשוב מני חשה, אשר נלכד בו, כל אחד ואחד לפי בחינתו, והעקר על-ידי פגם אמונת חכמים, כי אי אפשר לידע עצות איך לשוב להשם יתברך כי אם על-ידי צדיקים אמתיים שבכל דור ודור המורים לנו הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה.

עצה שמרחקת את האדם מהשי"ת בוודאי אינה עצה טובה

כי באמת עקר תקון שלמות העצה צריכין רק בעבודת ה', כי בודאי מי שבא על איזה עצה ותחבולה איך לעשות איזה עברה חס ושלום, לגנב או לנאף חס ושלום - בודאי אין זה נקרא עצה, מאחר שעל-ידי עצתו זאת מוסר עצמו ליסורין ולמיתה בעולם הזה ובעולם הבא - שיורד עד שאול תחתיות. וכן אפלו כשבא על עצה איך להרויח ממון, אם אין הממון מסגל לו לעבודת ה'. ואדרבא, על-ידי זה יתרחק ממנו יתברך חס ושלום - גם זה אינו עצה טובה, כי הוא "עשר שמור לבעליו לרעתו" (קהלת ה, יב), מאחר שנתרחק על-ידי זה מהשם יתברך אשר הוא חיינו וארץ ימינו לעולמי עד ולנצח נצחים.

כי בודאי עצת הגנבים והנואפים שעושים מעשיהם על-ידי כמה עצות ותחבולות, ועל-פי רב תופסים אותם בכבלי עני וברזל ואחריתם עדי אובד - בודאי אין עצתם נחשבת לעצה, וכמו כן כל עצת הרשעים והרחוקים מהשם יתברך, מאחר שאין זוכין על-ידי עצתם לתכלית האמתית תכלית הנצחי, אדרבא, מתרחקים על-ידי עצות כאלו מהשם יתברך. כי בודאי מי שבא על עצה ותחבולה איך לעשות סכין או חרב נפלא ואחר-כך

הורגין אותו בחרבו ובסכיניו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסחים כח): 'סדנא בסדנא יתיב' [הנגר שעושה את העץ שנותנים על רגלי האסירים, בסוף הוא יושב בסדנא שעשה], אף-על-פי שהחרב נעשה בחכמה גדולה אינה נחשב לחכמה ועצה כלל, אדרבא, אין שטות וכסילות יותר מזה שחשב עצות איה להרג את עצמו משני עולמות, רחמנא לצלן.

רוב החכמים הפילוסופים נפלו וניזוקו מהחכמה בעצמה שהמציאו

וכמו שמצינו כמה מעשיות שמספרים המחקרים בעצמן מגדל מפלתם הרעה של כל אותן שהמציאו חכמות נפלאות בעולם, כמו אסוקראט - שדנו אותו והרגוהו בשביל חכמתו, וכן זה שהמציא הפלי תחבולה להנצל מרעמים - נהרג על-ידי רעם, וכן קלאמבוס וחבריו שמצאו אמעריקא, כל אותן שהיו העקר בענין זה - כלם מתו ונהרגו על-ידי זה דיקא, כמבאר בספריהם בעצמם גדל מפלתם על-ידי חכמתם בעצמם שהמציאו דיקא, וכיוצא בזה מעשיות רעות כאלה, מענין חכמים גדולים שהמציאו חכמות גדולות שהיו להם מפלה גדולה על-ידי חכמתן שהמציאו דיקא.

חכמת הפילוסופים מביאה אותם לידי גאווה וכפירה בהשי"ת

נמצא, שעצות וחכמות כאלו בודאי הם שטות גדול, מאחר שלא חשבו כלום על עולם-הבא עולם הנצחי, רק על עולם הזה - להראות כבודם ועשרם, ולבסוף נאבדו ונעקרו משני עולמות, היש שטות גדול מחכמה כזו, שחשב כל ימיו חכמות, עד שהמציא פלים נפלאים, וכל פונתו היה להרבות כבודו ועשרו ולבסוף נפל כתוא מקמר [כשור שנלכד ברשת], על-ידי זה

דִּיקָא, וּמְאוּמָה לֹא נִשְׂא בַעֲמֻלוֹ לֹא בַעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בַעוֹלָם־הַבָּא, כִּי "אַחֲרִיתוֹ עַדִּי אוֹבֵד" (בַּמִּדְבָּר כד, ט), כִּי עַל־יְדֵי חֲכָמְתוֹ נִתְגָּאָה, וְחִפָּה דְבָרִים אֲשֶׁר לֹא כֵּן עַל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וְעַל תּוֹרָתוֹ וְעַל עֲמוֹ הַקְּדוֹשׁ הַנּוֹבְחָר, כִּי דָמָה בְּלִבּוֹ בַּגְּדֵל גְּאוֹתוֹ וְזָדוֹן לְבָבוֹ, שְׁכָמוֹ שָׂבֵא בְדַעְתּוֹ וְחֲכָמְתוֹ לְהַמְצִיא כְּלֵי זֹאת הַנּוֹפְלָאָה, כֵּן הוּא יָכוֹל לַעֲלוֹת עַל בְּמַתִּי עֵב - לְדַמּוֹת בְּדַעְתּוֹ סְבָרוֹת עַל אֵל עֲלִיוֹן יִתְבָּרַךְ. אוֹי לָהֶם, אוֹי לְחֲכָמְתָם הַרְעָה, וְהֵמָּה בּוֹעֲרִים וְלֹא יוֹדְעִים.

כִּי גַם זֹאת מֵאֵת ה' צְבָאוֹת יִצְאָה, שֶׁהִגִּיעַ הָעֵת שֶׁתִּצָּא כְּלֵי כּוֹזֵאת לְעוֹלָם, עַל־כֵּן שָׁלַח בְּדַעְתָּם זֹאת שִׁיבּוֹאוֹ עַל חֲכָמָה וְתַחבּוּלָה זֹאת לְהַמְצִיא הַכְּלֵי זֹאת, כִּי הֵם כְּגִרְזוֹן בֵּיד הַחוֹצֵב בּוֹ, וְלֹא הִיָּה לָהֶם לְהִתְגָּאוֹת עַל־יְדִיָּזָה וְלִבָּא לְיַדִּי כְּפִירוֹת בַּה' וּבִתּוֹרָתוֹ וּבַעֲמוֹ עַל־יְדִיָּזָה, אֲשֶׁר עַל־יְדִיָּזָה נִהַפֵּךְ הַגְּלָגֶל עֲלֵיהֶם וְנִעְקְרוּ עַל־יְדֵי חֲכָמְתָן שֶׁל עֲצָמוֹן דִּיקָא.

עַל־כֵּן הָעֵצוֹת וְהַחֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שְׂאִינָם פּוֹעֲלִים עַל־יְדֵי אֱלוֹ הָעֵצוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְזָכוֹת לְחַיִּים נְצַחִים, אֱלוֹ הָעֵצוֹת - אֵינָם עֵצוֹת כָּלֵל, מִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן כְּשֶׁמִּתְרַחֲקִים עַל־יְדֵי אֱלוֹ הָעֵצוֹת מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, רַחֲמֵנָא לְצַלֵּן, שְׁבוּדָאֵי אֱלוֹ הָעֵצוֹת אֵינָם נִקְרְאִים בְּשֵׁם עֵצוֹת כָּלֵל, וְעַל עֵצוֹת כְּאֱלוֹ נְאֻמָּר (דְּבָרִים לב, כח): "כִּי גוֹי אֲבֵד עֵצוֹת הַמָּוה". וְכֹתִיב (קֹהֶלֶת א, א): "אֵין חֲכָמָה וְאֵין תְּבוּנָה וְאֵין עֵצָה לְנַגֵּד ה'", הֵינּוּ כְּשֶׁהוּא נִגָּד ה' - שְׂאִין מִגִּיעַ מִזֹּאת הַחֲכָמָה וְהָעֵצָה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ - אֵין נִקְרָא בְּשֵׁם חֲכָמָה וְעֵצָה כָּלֵל.

מי שהוא חכם מבין שאין שום תכלית בעולם הזה
המלא יסורים ומחפש עצות להתקרב להשי"ת

כִּי מִי שֶׁהוּא חָכֵם אֲמַתִּי וְרוֹצֵה לִישֵׁב דַּעְתּוֹ בְּאֲמֵת, וְלְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ וְעַל תְּכֵלִיתוֹ בְּאֲמֵת, וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְהִטְעוֹת אֶת עֲצָמוֹ - בּוֹדָאֵי רְאוּי לֹ שִׁיחֲשֵׁב רַק תַּחבּוּלוֹת וְעֵצוֹת אֵיךְ לְהַנְצִיל מִן הַשְּׂאוּל תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתֵיּוֹ. כִּי זֶה רוֹאֵה

כל אדם, מכל שפן מי שהוא חכם קצת - גדל גנות זה העולם שהוא מלא יגונות וכל ימיו פעס ומכאובים, ואין שום אדם בעולם שיהיה לו נחת וטוב בזה העולם המור המלא יסורים מתחלה ועד סוף שאי אפשר לבאר בכתב, וגם אין צרך לבאר למי שיש לו מח בקדקדו קצת, וסוף האדם למוות, ומה יתרון לאדם בכל עמלו וכו' (קהלת א, ג).

ועל-כן בודאי היה ראוי לכל החכמים שיש להם שכל גדול, אפלו לחכמי אמות העולם - שיתקבצו כלם יחד ויחשבו מחשבות חכמות ותחבולות בדרך האמת לאמתו מהו התכלית של זה העולם, ובשביל מה נברא האדם, ולבלות ימים ושנים על זה כמו שעשה אברהם אבינו וכל האבות קדם מתן תורה. מכל-שפן וכל-שפן אנוחנו עם קדוש בני ישראל שכבר זכינו לקבל העצות הקדושות במה לזכות לחיי עולם, דהינו על-ידי התורה הקדושה, על-ידי תרני"ג עטין דאורייתא (עצות התורה) (זהר יתרו פב), בודאי ראוי לנו לשום כל חכמתנו ודעתנו לקיים את כל דברי התורה בתמימות ובפשטות ללמד וללמד, לשמר ולעשות ולקיים וכו', כי זאת החכמה הגדולה מכל החכמות והעצה האמתית - כשזוכה על-ידי חכמתו ועצתו לקיים את התורה בפשיטות, אשרי לו!

עצה שלימה ואמתית היא כשזוכין לצאת על ידה ממקום שנפל, להתחדש בעבודת השי"ת

ועל-כן התחיל דוד המלך עליו השלום ספרו, אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים - כי צריכין להתרחק מעצת רשעים בתכלית הרחוק - כי כל עצתם להרע, אף-על-פי שלפעמים נדמה עצתם לאיזה חכמה, אבל מאחר שאחריתה מרה כלענה (משלי ה, ד), כי "אחרית רשעים נכרתה" (תהלים לו, לח) - בודאי צריכים לברח מאד מעצות כאלו כבורח מן האש.

וְעַל-כֵּן מָה שֶׁנִּחְשָׁב בְּשֵׁם עֵצָה הוּא כְּשִׁזְכוּיֵן לְעֵצָה שְׁלֵמָה בְּאֵמַת אִיךָ לְעַבֵּד אֶת ה' בְּאֵמַת, וְאִיךָ לְשׁוֹב מִנֵּי חֲשֹׁה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמְּקוֹם שֶׁנִּלְכַּד לְשֵׁם, כְּדִי לְהַצִּיל נַפְשָׁם מִנֵּי שַׁחַת לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים - זֶה נִקְרָא בְּשֵׁם עֵצָה בְּאֵמַת! וְזֶה בַּחֲנִינַת כְּלָלִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאת בְּשֵׁם 'עֵצָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִשְׁלֵי ח, יד): "לִי עֵצָה וְתוֹשִׁיָּה", בַּחֲנִינַת תַּרְנִי"ג עֲטִין [עֲצוֹת] דְּאוֹרֵי־תָא.

אי אפשר לזכות לעצה שלימה רק על ידי הצדיקים

וְעֵצָה שְׁלֵמָה בְּעִבּוּדַת ה' אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת כִּי אִם עַל-יְדֵי הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים שְׁבִדּוֹר, כִּי בְּאֵמַת הָעֵצָה בְּשִׁרְשָׁה הַכֵּל אֶחָד, כִּי בְּשִׁרְשׁ - הַכֵּל הוּא כְּלוּ טוֹב כְּלוּ אֶחָד, כִּי שֵׁם אִין שׁוּם רַע כְּלָל, וְשֵׁם אִין שִׁיךְ חֲלֻקַּת הָעֵצָה כְּלָל, מֵאַחַר שֶׁכְּלוּ אֶחָד כְּלוּ טוֹב, רַק לְמִטָּה בְּמִקּוֹם אַחֲזִית "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" - מִשָּׁם נִמְשָׁךְ חֲלֻקַּת הָעֵצָה לְשִׁתִּים, כִּי מֵאַחַר שֶׁיֵּשׁ טוֹב וְרַע - נִמְצָא שִׁישׁ שְׁנֵי דְבָרִים, וְצָרִיכִין עֵצָה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּטוֹב וּלְהִתְרַחֵק מֵהָרַע.

וּמַחֲמַת חֲטָא אָדָם-הָרָאוּשׁוֹן, אוֹ כָּל אֶחָד מִחֲמַת חֲטָאוֹ וְעוֹנוֹתָיו - נִתְעַרֵּב טוֹב וְרַע עַד שֶׁאִינוֹ יוֹדֵעַ לְהַבְחִין בֵּין הַדָּרֵךְ הַטוֹב לְהַהֲפֵךְ, כִּי "יֵשׁ דָּרֵךְ יָשָׁר לְפָנַי אִישׁ וְאַחֲרֵיתוֹ דְּרָכֵי מוֹת" (מִשְׁלֵי יד, יב). וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ חֲלֻקַּת הָעֵצָה שֶׁאִין יוֹדְעִין לְשׁוֹת עֲצוֹת בְּנַפְשׁוֹ אִיךָ לְצִאָת מִן הַחֲשֹׁה שֶׁנִּלְכַּד בּוֹ בְּעוֹנוֹתָיו וּלְשׁוֹב מִמּוֹת לְחַיִּים.

אָבֵל הַצְּדִיק הָאֵמַת שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת קְדָשֵׁי-קְדָשִׁים, בַּחֲנִינַת הַשְּׁכָל הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא שִׁרְשׁ הַכֵּל, שֶׁשָּׁם נִמְתַּק הַכֵּל, הוּא יוֹדֵעַ כָּל הַדְּרָכִים וְכָל הַנְּתִיבוֹת שֶׁבְּעִמְקֵי הַחֲשֹׁה, כִּי שֵׁם בְּשִׁרְשׁוֹ - הָרַע נִתְהַפֵּךְ לְטוֹב וְזִדּוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזִכְיּוֹת וְנִכְלָל הַכֵּל בְּאֶחָד, וְשֵׁם הָעֵצָה בְּשִׁלְמוֹת גְּמוּר, מֵאַחַר שֶׁלֹּא הִתְחִילָה עֲדוּן לְהַחֲלֵק כְּלָל. וְעַל-כֵּן הוּא יוֹדֵעַ לְהַמְשִׁיךְ מִשָּׁם עֲצוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מָה שֶׁהוּא, לְפִי מְקוֹמוֹ וְשַׁעֲתוֹ וּמִדְּרָגָתוֹ.

על ידי מצוות סוכה זוכה לעצות טובות איך להתנהג בכל דבר

ועל־כן דפנות הסכה הם בחינת נצח הוד יסוד, כמבאר בפננות (פרי עץ חיים, סכות, פרק ד) - שהיא בחינת עצות כידוע (תקוני זהר יג:), כי כשפוגמין באמונת חכמים, ואז נחלקת העצה לשתיים, ואין יכולין לשית עצות בנפשוא איך להתנהג, כי העצה נחלקת לשתיים - שבתחלה נדמה לו שצריך לעשות כך ולהתנהג כך, ואחר־כך בא על דעתו סברא לעשות להפך ממש, כי העצה חלוקה אצלו לשתיים, וכל זה על־ידי פגם אמונת חכמים, ואז היא בחינת "סכת דויד הנפלת", בחינת (סנהדרין כב): 'עצתו נופלת', כי דוד הוא בחינת אמונה, שהוא בחינת מלכות, בחינת (תהלים פט, כה): 'אמונתִי וחסדי עמו', שנאמר בדוד, הינו בחינת אמונת חכמים.

"סוכת דוד הנפלת" הוא קלקול העצות ומצוות סוכה מתקנת העצה

וכשזוכין לעצה שלמה על־ידי תקון אמונת חכמים, בזה מקימין סכת דוד מנפילתה, בבחינת (עמוס ט, יא): "ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת", כי סכה הוא בחינת תקון המוח והדעת, שזוכין על־ידי אמונת חכמים, שעל־ידי־זה נתתקן העצה, כי סכה היא בחינת 'אימא דמסככא על בנין' [אם המיסך ומיגן על בניה] (תקוני־זהר ד:), שהיא בחינת בינה אימא עלאה (זהר פקודי רעו:)- ששם מקור העצה, כי 'אימא עד הוד אתפשטת' (תקוני־זהר ז). - ששם העצות, כידוע [שספירת בינה - אימה מתפשטת עד ספירת הוד, ששם העצות]. וזה שכתוב במשיח (ישעיה יא, ב): 'ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה וכו', רוח דעת ויראת ה'", כי העצות נמשכין

מבינה, שהיא בחינת סכה, שזוכין לזה על ידי תקון האמונה, שעל ידי זה מקימין סכת דוד מנפילתה - מבחינת 'עצתו נופלת', שעל ידי זה נתתקן ונתאחד מלכות בית דוד ממש.

ועל כן מרמז תקון העצה שלא תתחלק, בפסוק: "ולא יחצו לשתי ממלכות עוד" (עי"ש בליקוטי מוהר"ן), שמדבר מתקון ואחדות מלכות בית דוד - כי הכל אחד, כי עקר תקון מלכות בית דוד יהיה על ידי משיח שיבא במהרה בימינו, שאז יתקיים: "ורועה אחד יהיה לכלם למלך וכו' ודוד עבדי נשיא להם לעולם" וכו' (חזקאל לז, כד-כה), וביאת משיח יהיה על ידי שישובו ישראל לאביהם שבשמים, כי אין הדבר תלוי אלא בתשובה, כמו שכתוב: "ובא לציון גואל ולשבי פשע" וכו', ועקר תקון התשובה הוא על ידי תקון שלמות העצה כנ"ל.

נטילת ד' מינים הוא תיקון ושלמות העצה

זה בחינת ארבעה מיני שנוטלין בסכות. כי הארבעה מינים הם כנגד ארבע אותיות השם (זהר כי תצא רפג), שהם כנגד ארבע דגלים, שהם כלליות שנים עשר שבטים - שמייחדין ומחברין אותם עתה ביחד והיו לאחדים בידינו, שזהו בחינת שלמות העצה, שהיא מרמזת על התאחדות המלכות, בחינת (חזקאל לז, כב): "ולא יחצו לשתי ממלכות עוד", הינו שלא יתחלקו עוד שנים עשר שבטים שהם ארבעה דגלים, לשתי ממלכות, רק יהיו כלם אחד, וכלם נותנין כח והדר מלכות להאתרוג. שהיא בחינת מלכות משיח בן דוד (זהר פנחס רנו). שהוא יהיה מלך אחד על כלם, ועל כן כל מצוות הארבעה מינים הם במיני עץ - זה בחינת התאחדות המלכות, שנאמר ביחזקאל: ואתה קח לך עץ אחד וכתב עליו ליוסף עץ אפרים וכו' וקח עץ אחד וכו' והיו לאחדים ביך, כי על ידי התאחדות הארבעה

מינים נכללין ביחד שתי הממלכות, שזהו בחינת כלליות העצה שתהיה שלמה ולא חלוקה, כי הכל אחד.

הנענועים מאירים בנו שהשי"ת נמצא בכל מקום ועי"ז זוכים לעצות

פי ספה הוא בחינת שרש העצה, בחינת 'אימא דמסככא על בנין' שמשם שרש העצה פנ"ל, ואחר-כך לוקחין הארבעה מינים ומנענעין בהם בכל הששה קצוות וממשיכין העצה השלמה לתוך הלב - כדי שידע איך להתנהג בכל דבר, כי אנו יודעים שבכל הששה קצוות למעלה ולמטה ובארבע רוחות העולם - בכלם השם יתברך נמצא, ולית אתר פנוי מיניה (תקוני זהר, תקון ע, קכב); על-כן בכל מקום שנפלנו לשם - יש לנו גם שם עצה איך לשוב משם.

עיקר הנענועים הוא הלולב שהוא הצדיק האמת

והכל על-ידי הצדיק האמת, בחינת (תהלים צב, יג): "צדיק כתמר יפרח", שהוא בחינת הלולב שבו עקר הנענוע - שמנענע שרשי הדעת שבמח, וממשיך החסדים משם [מהדעת] אל המלכות, וכל החסדים נמשכין עד נצח והוד שהם עצות, כי עקר החסד הוא העצה, ועל-כן על-ידי הנענועים, שעל-ידי-זה ממשיכין החסדים אל המלכות - על-ידי-זה נמשכין עצות שלמות לכל אחד ואחד באשר הוא שם, כי המלכות נתאחד, שהוא בחינת התאחדות העצה, שזהו בחינת חבור הארבעה מינים ביחד.

כי בסמות נמשכין כל החסדים, כמו שכתוב בפונות (פרי עץ חיים סכות, פרק א) וכל אלו החסדים הם בחינת ההמתקות, שהם בחינת עצות טובות שאנו ממשיכין עכשיו משכל הכולל מקדשי-קדשים על-ידי שזכינו להפיל שם ביום-הכפורים שמשם כל ההמתקות והעצות טובות שבועולם, שהם בחינת כל החסדים שאנו ממשיכין בסכות אחר יום-הכפורים:

מאמר אמרי נועם

מצוות סוכה נותן בנו הבח שדווקא ע"י ההסתרה נזכה להתחדש מחדש

בכל שנה ושנה הקב"ה מחדש את הבריאה לגמרי - לכן מסיימים ומתחילים את התורה לאחר גמר התיקונים מראש השנה ועד שמחת תורה - צריך לשכוח בכל פעם את מה שעבר עליו ולהתחיל מחדש - בסוכות יוצאים מן הבית אל תוך הסוכה כדי לחדש את קדושת ביתו מחדש לגמרי - על ידי קדושת סוכה ממשיך על עצמו קדושה ודעת כשיוצא מביתו לדרך ולהתחיל מחדש תמיד.

לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל - בְּרֵאשִׁית (סיום והתחלת התורה).

יש מעלה גדולה בשכחה שעי"ז אפשר להתחיל מחדש

על פי מה שכתב בשיחות הר"ן (סי כו) וז"ל אֲצֵל הָעוֹלָם הַשְּׂכָחָה הִיא חֶסְרוֹן גָּדוֹל בְּעֵינֵיהֶם, אָבֵל בְּעֵינֵי יֵשׁ בְּהַשְּׂכָחָה מְעֵלָה גְדוֹלָה, כִּי אִם לֹא הִיְתָה שְׂכָחָה לֹא הָיָה אֲפָשָׁר לַעֲשׂוֹת שׁוּם דָּבָר בְּעִבּוּדַת ה', אִם הָיָה זֹכֵר כָּל מַה שֶּׁעָבַר, וְלֹא הָיָה אֲפָשָׁר לוֹ לְהָרִים אֶת עֲצָמוֹ לַעֲבֹדְתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשׁוּם אִפְּן. גַּם הָיוּ מְבַלְבְּלִים אֶת הָאָדָם מְאֹד כָּל הַדְּבָרִים שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו, אָבֵל עֲכָשׁוּ עַל-יְדֵי הַשְּׂכָחָה נִשְׁכַּח מַה שֶּׁעָבַר.

ואֶצְלוּ הַדֶּרֶךְ שֶׁכָּל מָה שֶׁעֵבֵר וְהֵלֵךְ נִפְסַק וְהוֹלֵךְ לַחְלוּטִין, וְאִינוּ חוֹזְרִים בְּדַעְתּוֹ עוֹד כָּלל, וְאִינוּ מְבַלְבֵּל כָּלל עֲצָמוֹ עוֹד בְּמָה שֶׁכָּבַר עֵבֵר וְהֵלֵךְ וְכוּ'. וְעַנִּין זֶה הוּא דֶּרֶךְ עֲצָה טוֹבָה גְּדוּלָה מְאֹד בְּעִבּוּדַת ה' וְכוּ' וְאִיתָא בְּסִפְרֵים שֶׁבְשִׁבִיל זֶה נִתֵּן הַשְּׂכָחָה כְּדִי שֶׁתֵּהָא הַתּוֹרָה חֲבִיבָה עַל לּוּמְדֵיהָ תִּמְיֵד כְּשֶׁעָה הָרֵאשׁוֹנָה (קִהְלֵת רַבָּה א' אוֹת ל"ד), כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׂכָחָה כְּשֶׁחוֹזֵר וּבָא וְלוּמֵד אֶפְלוּ מָה שֶׁכָּבַר לְמֹד, הוּא אֶצְלוּ כְּחֻדְשׁוֹת וְחֲבִיב עָלָיו עַכ"ל הַק'.

בכל שנה מסיימים ומתחילים התורה מחדש לגמרי ומה שעבר שוכחים לגמרי

ובליקוטי הלכות (הל' ספר תורה הל' ד') מבאר לפי זה וזה בחינת סיום התורה והתחלתה בכל שנה ושנה, והסיום וההתחלה הוא מראש השנה עד שמתחת תורה, כי אז עוסקים בהפרשיות שצוים בעת הסתלקותו, עד שמוסיימים בשמתחת תורה כל התורה ומתחילין מיד. כי אז בשמתחת תורה נגמור התקון שהתחיל בראש השנה, ועקר התקון הוא, שבכל שנה צריכין לסלק המחין שמכבד ולהתחיל מחדש, כי גם בכל יום יום מתחדשין המחין בבחינת (איכה ג, כג): "חדשים לבקרים רבה אמונתך", מכל שפן בראש השנה שהוא תחלת השנה, שכל בקשתנו 'חדש עלינו שנה טובה', הינו שנזכר לשנה חדשה לגמרי.

כי בכל שנה מתחיל תקון חדש לגמרי, כי השם יתברך מחדש נפלאות בכל עת, ועקר ההתחדשות נמשך מראש השנה, שאז מחדש השנה והחדש ביחד, ואז נמשך בחינת התחדשות המחין על כל השנה כלה, שנזכר להתחדש בכל פעם ולהתחיל בכל פעם מחדש, ומה שעבר יהיה נמשך עליו שכחה, כדי שלא יוכל להפיל אותו שום דבר

מסיימים את התורה עם שבירת הלוחות ללמדנו
שצריך לשכוח העבר

ועל-כן מסיימין את התורה בפסוק "לעיני כל ישראל", שהוא מה ששבר את הלוחות, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, ועצתנו עמקה היתה ששבר את הלוחות, והשם יתברך הסכים על ידו, כי ראה שהסטרא אחרא מתגבר מאד, ואי אפשר לתקן בפעם אחת בזרוע, רק צריכין לתקן מעט מעט בכל שנה, ואף-על-פי שעובר על ישראל בכל שנה ושנה מה שעובר בכלל ובפרט, עד שעל-פי הרב מקלקלים בכל שנה הרבה, ובשביל זה באמת מתארך הגלות כל כה, כי לא די לנו בעונות הראשונים כי אם הוספנו עליהם חדשים, אף-על-פי-כן השם יתברך והצדיקים יגמרו את שלהם לתקן העולם (עירובין נד.), והתקון הוא דיקא על-ידי בחינת שבירת הלוחות שגרמו שכחה בעולם, שהיא בחינת הסתלקות המחיו, הינו שהמשיך זה הדרך בעולם שבכל פעם מתחיל התקון מחדש, ובכל עת שיהיה איזה פגם וקלקול חס ושלום יהיה נמשך שכחה לשכח בכל פעם מה שעובר ולהתחיל בכל פעם מחדש, כמו שאמר אדמו"ר ז"ל (שיחות הר"ן סימן כו) שהשכחה היא תקון גדול בבחינה זאת, עין שם.

כי זה עקר התקון והגבורה הנפלאה של משה שהמשיך תקון נפלא על-ידי שבירת הלוחות דיקא, כדי שיוכל כל אחד לסלק מחו ודעתו בכל פעם, ולהשכיח ולסלק מדעתו לגמרי כל מה שעבר, כדי שיוכל להתחזק שלא יפל בשום אופן רק להתחיל בכל פעם מחדש. ובזה דיקא מסיימין את התורה וחזרין ומתחילין אותה מחדש - בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ - כי זה עקר התשובה שממשיכין בכל שנה בראש השנה ועשרת ימי תשובה, לחדש עצמו בכל פעם, בבחינת (איכה ה, כא): "השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו 'כקדם'", בבחינת (תהלים קג, ה): "תתחדש כנשר נעורייכי".

סיום והתחלת התורה הוא דווקא בזמן ר"ה להורות שצריך להתחיל מחדש

ועל-כן בכל שנה מסיימין התורה וחוזרין ומתחילין אותה בַּעֲתֵימָה הַלְלוּ מֵרֵאשִׁי הַשָּׁנָה עַד שְׂמֵחַת תּוֹרָה, כִּי סִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַתְּחִלָּתָהּ - זֶהוּ בְּעֶצְמוֹ בְּחִינַת סִיּוּם וְגַמְרֵי הַשָּׁנָה וְהַתְּחִלַת הַשָּׁנָה חֲדָשָׁה, וְכֵן הָאָדָם בְּעֶצְמוֹ צָרִיךְ לְבַחֲנָה זֹאת - לְסִיּוּם וְלְהַתְּחִיל, דְּהֵינּוּ לְסִיּוּם וְלְגַמְרֵי וְלְסִלְקָהּ הַכֹּל מֵה שֶׁעָבַר - עָבַר, וְלְהַתְּחִיל עִתָּהּ מִחֲדָשׁ, כִּי שְׁלֹשׁ קוֹמוֹת עוֹלָם-שָׁנָה נִפְשָׁה הֵם בְּחִינָה אַחַת, וְכֻלָּם מְקַבְּלִים חַיּוֹת מְקוּמַת הַתּוֹרָה, כִּי דְּוָעָה, וְכֻלָּם מֵתְּחַדְּשִׁים בְּיָמֵים הָאֵלּוּ מֵרֵאשִׁי הַשָּׁנָה עַד שְׂמֵחַת תּוֹרָה, שְׂזָהוּ בְּחִינַת סִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַתְּחִלָּתָהּ, שְׂזָה עֶקֶר הַתְּקוּן.

יש דברים שצריכים לזכור ויש דברים שצריכים לשכוח

וְזֶהוּ בְּחִינַת 'לוּחוֹת וְשִׁבְרֵי לוּחוֹת מְנַחִים בְּאֶרֶן' (בְּבָא בְּתָרָא י"ד), כִּי הַלוּחוֹת הֵם בְּחִינַת זְכוּר, כִּי הַלוּחוֹת הֵם כָּל הַתּוֹרָה שֶׁצָּרִיכִין לְכַתְּבָהּ לְזָכוֹן, וְשִׁבְרֵי לוּחוֹת הֵם בְּחִינַת שִׁכְחָה כַּנִּל, וְשִׁנְיָהֶם מְנַחִים בְּאֶרֶן, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְזַכֹּר אֶת הַתּוֹרָה כִּי אִם עַל-יְדֵי בְּחִינַת שִׁכְחָה, עַל-יְדֵי שִׁשְׁפַח וְיִסְלַק מִדַּעְתּוֹ כֹּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכָל פַּעַם, בְּאֶפְסוֹן שֶׁלֹּא יִפַּל עַל-יְדֵי הַזְכוּר, כִּי בְּעֵינֵי הַזְכוּר וְהַשִּׁכְחָה צָרִיכִין לְפַלֵּס דְּרָכָיו, כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁצָּרִיכִין לְזַכֹּר מְאֹד אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הַשִּׁכְחָה הִיא טוֹבָה גְּדוּלָה מְאֹד, כִּי יֵשׁ הַרְבֵּה דְּבָרִים שֶׁצָּרִיכִים לְשַׁכַּחֵם וְלְהַעֲבִירֵם מִדַּעְתּוֹ דִּיקָא, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְבַּלְבֵּל וְשֶׁלֹּא יִפַּל חֵס וְשְׁלוֹם.

וְזֶהוּ שְׁמַעֵי בַת וְרָאִי (תהלים מה, יא), שְׁמַרְמֹז עַל הַתְּחִלַּת הַתּוֹרָה 'בְּרֵאשִׁית', כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּתַקּוּנֵי זֶהר (תקון מ, פ): בְּרֵאשִׁית - תַּמּוֹן שְׁמַעֵי, תַּמּוֹן בַּת, תַּמּוֹן רָאִי וְכוּ'. וְזֶהוּ וְשִׁכְחֵי עִמָּךְ וּבֵית אָבִיךָ - כִּי עָקַר הַתְּחִלַּת הַתּוֹרָה בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ הוּא עַל-יְדֵי הַשִּׁכְחָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קֶשֶׁר סוּף הַתּוֹרָה "לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל" לְרֵאשֶׁה שֶׁהוּא "בְּרֵאשִׁית", כִּי "לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל" מְרַמֵּז עַל שְׁבָרֵי לִוְחוֹת שֶׁגָּרְמוּ שִׁכְחָה, עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא יְכוּלִין לְהַתְּחִיל בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּחִלַּת הַתּוֹרָה "בְּרֵאשִׁית".

צריך להאמין שהשי"ת עושה עמנו חדשות בכל עת

אָבֵל הָעֶקֶר לְהוֹצִיא מִזֶּה כָּל אֶחָד עֲצוֹת לְעֲצָמוֹ, שֶׁאֶפְלוּ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא - יָבִין מִזֶּה עֲצוֹת לְהַתְּחַזֵּק, עַל-יְדֵי שִׁיסְלַק וְיִשְׁכַּיֵּחַ מִדַּעְתּוֹ בְּכָל פַּעַם כָּל מַה שְׁעֵבֵר, וְיַדַּע וְיֵאֱמִין שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בְּכָל עֵת וְאִין יוֹם דּוֹמָה לְחִבְרוֹ, מִכָּל שָׁפָן שֶׁאִין שָׁנָה דּוֹמָה לְחִבְרָתָהּ, וּבְכָל יוֹם, וּבִפְרָט בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה מִתְּחַדָּשׁ הַכֹּל לְגַמְרֵי, וּבּוֹדָאֵי יְגַמֵּר הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ וְהַצְּדִיקִים מַה שֶׁהִתְחִילוּ, וְאִם עוֹבֵר עֲלֵינוּ מַה שֶׁעוֹבֵר בְּכָלל וּבִפְרָט, וְהַסְטֵרָא אַחְרָא וְהַבַּעַל דְּבַר מִתְּפַשֵּׁט לְאַרְךָ וְלָרַחֵב בְּכָל פַּעַם, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ עוֹזֵר לָנוּ בְּכָל יוֹם.

ביותר בתחילת השנה השי"ת מתקן תיקונים שכל אחד יוכל להתחיל מחדש

וּבִפְרָט בְּכָל שָׁנָה, שֶׁאֲנּוּ מְקַבְּלִים קִדְשַׁת רֵאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם כְּפוּר עַד שְׂמֻחַת תּוֹרָה, וְאֵז מְסִימִין הַתּוֹרָה וְחוֹזְרִין וּמִתְחִילִין אוֹתָהּ, וְנִגְמָר בְּכָל שָׁנָה תַּקּוּנִים חֲדָשִׁים לְכָל אֶחָד, בְּאִפְנֵי שִׁיּוּכֵל כָּל אֶחָד לְהַתְּחַדָּשׁ לְטוֹבָה תְּמִיד, וּבִלְבָד שִׁיאֲמִין בְּהֶאֱמַת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ מִחֻדָּשׁ בְּטוֹבוֹ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מִעֲשֶׂה

בְּרֵאשִׁית, וּבִפְרֹט בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, עַד שְׁסוּף כָּל סוּף יִהְיֶה נִגְמָר הַתְּקוּן
בְּשִׁלְמוֹת עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ שְׂיָבֵא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי "בֹּא יָבֵא לֹא יֵאָחֵר"
(תְּבַקֵּק ב.).

על ידי שיוצא מביתו לסוכה מקבליים כח להתחיל מחדש

זוהי בחינת ספּוּת, שְׂיוּצָאִין מִן בֵּיתוֹ וְנִכְנָסִין בְּסִכָּה וְחוֹזְרִין מִשָּׁם לְבֵיתוֹ
בְּשִׁמְיֵי עֲצַרְתּוֹ וְשִׁמְחַת תּוֹרָה, וְאֵז מְסִימִין וּמַתְחִילִין הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ, כִּי בֵּיתוֹ
שֶׁל אָדָם - נִמְשָׁךְ קִדְשָׁתוֹ מֵהַתּוֹרָה שֶׁמַּתְחַלֵּת בְּבֵית ' דְּבֵרֵאשִׁית. וְגַם
בְּרֵאשִׁית הוּא אוֹתִיּוֹת רֹאשׁ בֵּית, כְּמוֹ שֶׁאֵיִתָּא בְּתַקּוּנֵי (תְּקוּן ג', יח:), וּבְכָל
שָׁנָה אָנוּ צְרִיכִין לְחַדֵּשׁ קִדְשַׁת בֵּיתֵנוּ כְּמוֹ שֶׁאָנוּ מִחֲדָשִׁין אֶת הַתּוֹרָה בְּכָל
שָׁנָה שְׁמִסִּימִין אוֹתָהּ וּמַתְחִילִין אוֹתָהּ מִחֲדָשׁ, עַל-כֵּן יוּצָאִין מֵהַבַּיִת וְנִכְנָסִין
לְסִכָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲנֵי כְבוֹד, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ מִשָּׁם הַתְּחַדְּשׁוֹת הַתּוֹרָה מִחֲדָשׁ.
וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקֵי אֲמֵת עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לְקַבֵּל מֵהֶם קִדְשָׁהּ
מִבְּחִינַת רוּחַ הַקִּדְשׁ שְׁלֵהֶם, כְּדֵי לְזַכּוֹת בְּשִׁלְמוֹת לְאֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם,
כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ בְּחִינַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלַעֲתִיד בְּכָל יוֹם,
דְּהֵינּוּ שְׂיִתְחַלֵּל בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ וְלֹא יִפֹּל אוֹתוֹ שׁוּם דְּבַר שֶׁזֶה עָקֵר הַתְּשׁוּבָה,
כִּי צְרִיכִין לִידַע וּלְהֶאֱמִין שֶׁבְכָל יוֹם נַעֲשֶׂה חֲדָשׁוֹת לְגַמְרֵי, וּבְשִׁבִיל זֶה
עוֹסְקִין אֵז לְגַמֵּר הַתּוֹרָה וּלְחַזֵּר וּלְהַתְחִילָהּ.

על ידי קדושת סוכה זוכה שתמיד כשיוצא מביתו לדרך הוא מוקף בענני כבוד

וְעַל-כֵּן צְרִיכִין בְּכָל שָׁנָה אַחֵר יוֹם כְּפוּר לְצֵאת מִבֵּיתוֹ וּלְכַנֵּס לְסִכָּה
שֶׁהִיא דִּירַת עֲרָאִי, וְעַל-יְדֵי קִדְשַׁת הַסִּכָּה הַקְּדוּשָׁה - אָנוּ מְמַשְׁכִּינֵי עֲלֵינוּ

כח קדשה העליונה, שגם בכל השנה כלה בכל עת שיוצאין מהבית לחוץ, הן לפי שעה קלה, הן כשיוצאין באיזה דרך ממש קרוב או רחוק, שאז יגן עלינו קדשת הסכה שהיא בחינת ענני כבוד שהגנו על ישראל בעת שהלכנו בדרך במדבר. שעל ידי זה יהיה הדרך והטלטול שיוצאין חוץ מהבית לפעמים - יהיה הכל לטובה, כי בכל פעם צריכין לחדש דעתו ומחו שהוא בחינת התחדשות קדשת ביתו ששם המשכת החכמה, כי זה עקר מה שהשם יתברך מסבב עם האדם כמה גליות וטלטולים לדרכים שמכרח לצאת חוץ מביתו.

פי עקר קדשת האדם בתוך ביתו, כמו שכתוב (ישעיה מד, ג): "כתפארת אדם לשבת בית". וזה כל שבח יעקב אבינו שהיה "איש תם יושב אהלים" (בראשית כה, כז), הפך עשו שהיה ידע ציד איש שדה (שם), ששם בשדה בחוץ כל הקלקולים והפגמים מצויים, אבל אף על פי כן אפלו איש הישראלי שהוא מסטרא דיעקב שהיה צריך לישוב בביתו ואהלו תמיד ששם עקר הקדשה. אף על פי כן בהכרח שיצא לחוץ לפעמים, והכל לטובה בשביל התחדשות, בבחינת (זהר בראשית מד): 'זכאה מאן דעיל ונפיק' [זכות הוא למי שיכול להיכנס ולצאת], שזהו בחינת כלל הירידות והעליות של כל אחד מישראל, כי הירידה בשביל העליה, בבחינת 'ירידה תכלית העליה'. אבל כל זה תלוי באמונה שלמה על ידי התקרבות לצדיקים אמתיים שיש להם רוח נבואה, שממשיכין אמונת חדוש העולם על כל אחד בשלמות בכל יום מחדש.

כל מה שעובר על האדם הוא כדי שיתחדש תמיד

פי צריכין לידע ולהאמין שכל מה שעובר על האדם בכל יום ובכל עת ובכל שעה, הכל הוא חדושים נפלאים של הבורא היחיד הקדמון יתברך

- שְׁחַדֵּשׁ עוֹלְמוֹ יֵשׁ מֵאִין הַמְּחַלֵּט בְּשִׁבִיל הָאָדָם הַפֶּעַל בְּחִירָה, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְרַב טוֹב הַצָּפוֹן שֶׁל חֲדוּשׁ הָעוֹלָם לְעֵתִיד, וְעַל־כֵּן עוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבָה, כְּפִי הָאָדָם וְכְפִי הַיּוֹם וְכְפִי הַמְּקוֹם וְכוּ'. וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל בְּחִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת, וּמִי שְׂאִינוֹ נוֹפֵל לִיְדֵי זְקֵנָה וְיִשָּׁן נוֹשָׁן חֶסֶד וְשָׁלוֹם - יְכוּל לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּכָל פֶּעַם לְטוֹבָה אֲפִלוּ אִם יַעֲבֹר עָלָיו מֵה. וְהַעֲקָר עַל־יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקֵי אֲמָת וּלְסַפְרֵיהֶם הַקְּדוֹשִׁים, שְׂזָכוּ לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּשָׁלוֹמוֹת בְּכָל יוֹם.

**כְּשִׁיוֹצֵא מִבֵּיתוֹ יִנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוּזָה שֶׁהִיא בַּחַי' אֲמוּנָה
וְעִי"ז זוֹכָה לְקִדּוּשׁוֹת סוֹכָה בְּדֶרֶךְ**

זוֹה בְּחִינַת בְּשִׁבְתָּךְ בְּבֵיתְךָ וּבִלְכָתְךָ בְּדֶרֶךְ (דְּבָרִים ו, ז), כִּי בְּהִכָּרַח שְׂיִצְאָה הָאָדָם מִן הַבַּיִת, שְׂשָׂם כָּל קִדְשָׁתוֹ. וְכִשְׂיִוֹצֵא מִן הַבַּיִת צָרִיף שְׂיִנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוּזָה (יֹרֵה דָעָה, סִימָן רַפָּה, סְעִיף ב) - לְהַמְּשִׁיף עַל עֲצָמוֹ קִדְשַׁת הַמְּזוּזָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא קִדְשַׁת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לְהַמְּשִׁיכָה עַל עֲצָמוֹ גַּם בַּחוּץ, כָּל זְמַן הֵיוֹתוֹ בַּחוּץ הֵן לְפִי שְׂעָה הֵן בְּאִיזָה דֶּרֶךְ מְמֹשׁ. וְאִזּוּ בְּדֶרֶךְ שְׂאִין בּוֹ מְזוּזָה - מְמֹשִׁיף עַל עֲצָמוֹ קִדְשַׁת הָאֲמוּנָה עַל־יְדֵי בְּחִינַת סְפָה, שְׂמִגְנָה עַל הָאָדָם בְּדֶרֶךְ. וְאִזּוּ זוֹכָה עַל־יְדֵי הַדֶּרֶךְ דִּיקָא - לְחַדֵּשׁ מַחוּ שֶׁהוּא קִדְשַׁת בֵּיתוֹ עַל־יְדֵי־זָה דִּיקָא, כִּי אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שֶׁהוּא מְסֻטָּרָא דִּיעֲקֵב 'אִישׁ תָּם', אֲפִלוּ כְּשִׂיוֹצֵא לְחוּץ מִנִּיחַ יָדוֹ עַל הַמְּזוּזָה, וְעַל־יְדֵי־זָה מְמֹשִׁיף קִדְשַׁת הַמְּזוּזָה גַּם בְּהֵיוֹתוֹ בַּחוּץ עַל־יְדֵי כַּח קִדְשַׁת סְפָה, שֶׁהוּא גַּם כֵּן בְּחִינַת יַעֲקֹב, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לֵג, ז): "וַיַּעֲקֹב נָסַע סָכְתָה וַיָּבֵן לוֹ בַּיִת".

פניני נועם

וּשְׂאֵבֹתָם מִים בְּשִׁשּׁוֹן מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה (ישעיהו יב,ג).

וְזֶה בְּחִינַת שְׂמַחַת בֵּית הַשְּׂוֹאֵבָה בְּחִינַת וּשְׂאֵבֹתָם מִים בְּשִׁשּׁוֹן מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה וְתַקְבְּלוֹן אוֹלְפָן חֲדַת [וְתַקְבְּלוּ לַיְמֹד חֲדַשׁ] (תְּרַגּוּם שָׁם), הִנְנוּ חֲדוּשֵׁי תוֹרָה הַנִּמְשָׁכִין מִבְּחִינַת עֵתִיקָא סְתִימָאָה [שְׁנַמְשַׁךְ מִסְפִּירַת עֵתִיק שֶׁהוּא סֵתוּם, שֶׁזֶה מִרְמָז עַל סֵתְרֵי תוֹרָה], שְׁעַל-יָדֵי זֶה יִכּוֹלִין לַעֲשׂוֹת מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת [הֵיינו ע"י חֲדוּשֵׁי תוֹרָה שְׁנַמְשַׁךְ מִסֵּתְרֵי תוֹרָה יִכּוֹלִים לַעֲשׂוֹת תְּמִיד תְּפִלוֹת שִׂיזְכָּה לְקִיּוּמוֹ], שְׁעַל-יָדֵי זֶה יִכּוֹלִין לְשַׁפֵּךְ לְבוֹ כַּמּוֹם נִכַח פְּנֵי ד', שְׁזָהוּ בְּחִינַת נְסוּךְ הַמּוֹם בְּחֹג, בְּחִינַת וַיִּשְׁאָבוּ מִים וַיִּשְׁפְּכוּ לְפָנֵי ד' הַנֶּאֱמָר בְּשִׁמּוּאֵל (א' ז, ו) וּפְרָשׁ רַש"י שִׁשְׁפְּכוּ לָבָם כַּמּוֹם, כִּי דִיקָא עַל-יָדֵי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה הֵנ"ל בְּחִינַת אוֹלְפָן חֲדַת, שְׁעַל-יָדֵי זֶה זוֹכִין לַעֲשׂוֹת מִתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, דִּיקָא עַל-יָדֵי זֶה זוֹכִין לְשַׁפֵּךְ לְבוֹ כַּמּוֹם לְפָנֵי ד', כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי אֲשֶׁר יוֹדֵעַ נִגְעֵי לְבָבוֹ וּמִכְאוּבוֹ אֵיךְ הוּא רְחוּק מֵה' יִתְבָּרַךְ, וְלֵאמֹר מִדּוֹת רַעוֹת וְתֵאוֹת רַעוֹת וּבִלְבּוֹלִים רַעִים נִפְלַע בְּעוֹנוֹתָיו, וְכֹל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל עֵת, שֶׁהֵבֵל יוֹכֵל לְמַצָּא בְּתוֹךְ תְּפִלוֹת אֵלּוֹ שְׁעוֹשָׂה מִתּוֹרוֹת, וְלִפְרָשׁ שִׁיחְתּוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים עַל כָּלֵם כְּבֵן הַמִּתְחַטֵּא לְפָנֵי אָבִיו, עַד שִׁיִּכַּל לְשַׁפֵּךְ לְבוֹ כַּמּוֹם וְכו'. וְזֶהוּ 'מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה', כִּי דֶרֶךְ זֶה הוּא בְּחִינַת מַעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה, שֶׁהַיְשׁוּעָה נוֹבְעַת מִמַּעֲיָנוֹת שְׂאֵינָם פּוֹסְקִים שְׁנַמְשָׁכִין מֵהַנְּחַל נוֹבֵעַ וְכו', שֶׁהֵם יְשׁוּעוֹת בְּלִי גִבּוֹל וְקִין וְסוּף וְתַכְלִית שִׁיִּכּוֹלִים לְהוֹשִׁיעַ לְכֹל יִהְיֶה מִי שִׁיְהִיָּה, אֲפִלוּ אִם הוּא כְּמוֹ שֶׁהוּא, כִּי הוּא נִחַל נוֹבֵעַ וְכו' בְּחִינַת בְּאֵר מִים חַיִּים-מִמַּעֲיָנוֹת שְׂאֵינָם פּוֹסְקִים לְהוֹשִׁיעַ לְכֹל, בְּחִינַת מַעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה. וְזֶהוּ בְּחִינַת גִּדְּל הַשְּׂמַחָה, כִּי בְּשׁוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ דֶּרֶךְ זֶה הוּא וְדָא שְׂמַחָה שְׂאִין לָהּ קִץ, בְּחִינַת וְגִלּוֹ בְּרַעְדָּה, בְּחִינַת וְשְׂמַחַת עוֹלָם וְכו'.

(לִיקוּטֵי הַלְכוֹת הַל' רֵאשׁ חוֹדֵשׁ הַל' ה' כג)

אושפיזין אברהם רחימא

כל הצדיקים האמתיים שהלכו בדרך זה והסתכלו כל ימיהם על תכליתם הנצחית השיגו והבינו תכף שרצונו יתברך להתרחק מכל התאוות לא מלבד מן המותרות אלא אפלו מה שנראה להכרחיות צריכין למעט בכל מה דאפשר ולקדש ולטהר עצמו בכל פעם עד שגם ההכרחיות דהכרחיות יעשה בקדושה ובמהרה בשביל קיום העולם שזה רצונו יתברך ולא בשביל תאוות עצמו כלל ומחמת שהסתכלו על אמת לאמתו והבינו כל זאת, וכן קימו ועשו ופרשו וקדשו עצמן בכל יום ובכל פעם בקדושה יתרה עד שעלו מדרגא לדרגא ומפעלה למעלה עד שהשם יתברך רחם עליהם וגלה להם רצונו כי הם היו מחפשים תמיד אחר רצונו ביגיעות וטרחות עצומות על-בן האיר עליהם השם יתברך וגלה להם רצונו בכל פעם כפי יגיעתם וטרחתם ומסירת נפשם, וזה הראשון היה אברהם אבינו עליו השלום שחלף בתומו בדרך הזה בשלמות עד שהוא הראשון שהשיג רצונו יתברך בדרך התורה המסורה לנו שיסוד התחלתה היה מאברהם כמו שאמרו רבותינו וזרונים לברכה (קדושין פ"ק ב) מצינו שקיים אברהם אבינו את כל התורה וכו', וממנו התחילה ירושתנו הטובה שאנו מתפארים בה בכל יום ואמרים 'אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו אשרינו שאנו מושפעים' וכו' ובדרך הקדוש הלכו בניו יצחק ויעקב וכל השבטים הקדושים, עד שבא משה רבנו עליו השלום ונתן לנו על יסוד זה את התורה הקדושה בכתב ובעל פה ומיום שזכינו לקבלת התורה ממושה ליהושע ומיהושע לזקנים וכו' עד היום הזה אנו צריכים ללכת בעקבותם, אבל כל עקר יסוד כל התורה בלה הוא שאנו צריכין לילך ולאחז ברכי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ומשה רבנו עליו השלום וכל הצדיקים שבאו אחריהם ההולכים בדרךיהם ואזי אף-על-פי שאין אנו זוכים ומתגברים להיות כמותם ממש לשבר כל התאוות כמותם אף-על-פי-כן אנו זוכים לתכלית הנצחית על-ידי התקרבותנו אליהם ולדרכיהם הקדושים. וכמו שהפליגו רבותינו וזרונים לברכה (פסחות ק"א) במעלות הדברים לתלמידי חכמים ולצדיקים אמתים וברבות הימים שאנו חותרים ומתגעגעים לזכות לילך בדרכיהם בשלמות, נוכל לזכות להיות פרצונו יתברך פראוי.

(ליקוטי הלכות הל ברכת השחר הל' ה' עז-עד)

אושפיזין יצחק עקידתא

'יצחק' - הוא בחינת גבורות, בחינת כח וגבורה, שמתפללין בכח גדול ובגבורה גדולה כדי להכניע ולשבר מלכות הרשעה, הינו גדלות שעולה על חלב בשעת התפלה. כי באברהם ויצחק היה עדין אחיות מלכות הרשעה, שהם עשו וישמעאל שויצאו מהם, ועל-כן צריכין להמשיך בחינת גבורות יצחק הקדושים, שהם בחינת מה שמתפללין בכח וגבורה - כדי להכניע ולבטל מלכות הרשעה שהוא מלכות עשו וישמעאל, שלא יבטלו התפלה על-ידי מחשבות של גדלות.

ועל-כן היה עקר קיום העולם על-ידי עקדת יצחק, כי עקדת יצחק זה בחינת מסירת נפש שמסר נפשו למות בשביל השם-יתברך. וזה בחינת תפלה בכח, שצריכין להניח כל כחו וחיותו בתוך דבורי התפלה שזה בחינת מסירת נפש, בחינת עקדת יצחק שמסר כל חיותו בשביל השם-יתברך, והכל בשביל לבטל מלכות הרשעה שהם תקף הגבורות דסטרא אחרא שהיו נאחזין בו, שהם בחינת מלכות הרשעה של עשו וישמעאל. ועל-ידי העקדה שהיא מסירות נפש, בחינת תפלה בכח, על-ידיה הכניע ובטל אותם.

על-כן בכל פעם שרוצים להזכיר לפני השם-יתברך את הברית ואת השבועה שנושבע להאבות, מזכירין אותה על-ידי הזכרת זכות עקדת יצחק, כמו שאומרים בראש-השנה (בתפלה מוסף) וכן בכל יום (בתפלה שקדם אמירת העקדה): 'זוכר לנו ה' את הברית ואת החסד ואת השבועה וכו', ואת העקדה' וכו', כי עקר הזכרת השבועה לאבות היא על-ידי תפלה בכח, שהיא בחינת עקדת יצחק.

(ליקוטי הלכות הל' תפלה הל' ה)

אושפיזין יעקב שלימא

ואחר יום-כפור עושיין סבות, כי סבות הוא בחינת ענני כבוד שהקיפו את ישראל במדבר (ספד יא), והענני כבוד היו מגינים על ישראל מקלפת עמלק, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ראש-השנה ג.) על פסוק (במדבר כא, א): "וישמע הפגעני מלך ערד", שהוא עמלק וכו' (תנחומא חקת יח), ששמע שנסתלקו ענני כבוד על-ידי מיתת אהרן וכו', וכמוכא בפרוש רש"י שם, עין שם. ואיתא בזהר הקדוש (אמוד צט), שכל ימי ראש-השנה ויום-כפור היה מלחמה גדולה בין יעקב ועשו, ועשו שבא מצדו לקבל הברכות ויעקב לקחם ממנו בחכמה, ואחר יום-כפור וכו' - בדין "ויעקב נסע סבותה" (בראשית לג, ז), שיעקב בחינת כלל ישראל מסתירין עצמן בתוך הספה הקדושה וכו'. שבראש-השנה ויום-כפור ישראל לוחמין בחינת מלחמת עמלק בכח הצדיק האמת בחינת משה.

ועבשו אחר יום-כפור - צריך כל אחד מישראל בעצמו לפנס לתוך הספה הקדושה - לתוך בחינת הענני-כבוד להצפין עצמו מקלפת עמלק, בבחינת (תהלים כז, ה) "כי יצפני בספה" וכו', כי מלחמת עמלק ארבה מאד, ועל-כן גם אחר יום-כפור צריכין לעשות כמה תחבולות להנצל ממנו, על-כן בורחין לתוך הספה, בבחינת בדין "ויעקב נסע סבותה" - כדי שכל אחד מישראל ימשיך על עצמו קדשת הענני-כבוד שהם מכניעין קלפת עמלק הרוצה להעלים קדשתו ותברך, בפרט בשיוצאין לחוץ מהבית הפנסת ובית המדרש לעסק בצרכי הגוף במשא ומתן וכו' שאז אורב מאד, ועל-ידי שיוצאין מהבית אל הספה שהוא בחינת ענני כבוד שמצילין מקלפת עמלק - על-ידי-זה מתקנין בחינת הנ"ל, כי בכלל הזמנים המקדשים האלה ראש-השנה ויום-כפור בהם עוסקין רק בתפלה בבית הפנסת ובית המדרש וכו', וסבות היא בחינת 'ונפיק' [לצאת לחוץ] וכו', כי עקר מצות סבה הוא אכילה ושתייה ושנה (ארה חיים סימן תרלט).

(ליקוטי הלכות ה"ל שבת ה"ז אות נג)

אושפיזין משה רעיא מהימנא

**הילולת רבינו הקדוש
ה'נחל נובע מקור חכמה
רבינו נחמן מברסלב זצוק"ל**

ועל־כן אז נסתלק משה שנתן לנו את התורה - שנסתלק בשעתא דצלותא דמנחה דשבתא ברעוא דרעוין [בשעת תפלת המנחה של שבת, ברצון שברצונות]. כי משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו' (אבות א, א), עד הדור הזה. וכל צערו ויגיעתו והשתדלותו בסוף סמוך להסתלקותו היה, שיכניס בישראל קיום התורה שזה קשה מהכל. וכמבאר בהפרשיות של סוף ספר דברים, שמרבה להוכיחם על זה, והשם־יתברך גמר על ידו, שזכה שנסתלק בשבת במנחה ברעוא דרעוין.

כי המיתה של האדם נמשך בשרשו ממותת המלכים (פרשת ושלח) כמבאר בכתבי האר"י ז"ל (ספר הלקוטים תהלים פד), שהיה על־ידי רבוי אור, על־ידי שלא היו הצמצומים מתקנים פראוי, עין שם. ואדם הראשון היה צריך לתקן זאת וקלקל, ועל־ידי־זה חזר ונתעורר בחינת מיתת המלכים ומשם גזרת המיתה. אך עתה המיתה טובה מאד, כי מאחר שכבר היה אור הנשמה של זה האדם בעולם ומת ונסתלק - יכולין לתקנו, ועקר התקון על־ידי גדולי הצדיקים שהם בחינת משה שנסתלק בשבת ברעוא דרעוין, שאז תכלית תקון הצמצומים העליונים מאד שמקבלים אור נורא מאד מאד בבחינת תקון ושם נסתלק משה. ועל־ידי הסתלקות אור נשמתו הנוראה לשם, הוא חוזר וממשיך משם התגלות אור האין סוף בלב כל אחד מישראל, בבחינת תקון הצמצומים והמתקנם, באפן שסוף כל סוף יזכה את כל ישראל בתשובה. כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייתם' (הליו ז), כי כל ימי חייהם הקדושים היו מתנגעים מאד בעבודתם לגלות מלכותו ויתברך בעולם, שזה עקר עבודת הצדיקים, שהוא על־ידי שממשיכין עליהם בכל פעם אור האין סוף בבחינת צמצומים מתקנים, באפן שיעבדו את השם־יתברך בהדרגה ובמדה לפי מדרגתם הגבוה וכו', באפן שיגלו מלכותו

לְעֵין כָּל כְּמוֹ שֶׁתּוֹב (תהלים קמה, ט): "וְחִסְדִּיךָ יִבְרַכְכֶּנּוּ, כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֵאמְרוּ וְגִבּוֹרֹתֶיךָ יִדְבְּרוּ, לְהוֹדִיעַ לְבִנְיַי הָאָדָם גְּבוּרַתִּי וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ" וכו'. שֶׁהַצְדִּיקִים וְהַחֲסִידִים יִבְרַכְכֶּנּוּ וְהֵם מוֹדִיעִין וְמוֹגְלִין וְאוֹמְרִים לְכָל כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ וכו'.

כִּי כָל הַחֲדוּשֵׁי תוֹרַת הָאֱמִתִּיִּים הֵם בְּחִינַת פְּלִים וְצִמְצוּמִים קְדוּשִׁים בְּבְחִינַת תְּקוּן, שְׁנוּכָל לְקַבֵּל אֹרֶךְ הָאֵין סוּף עַל יָדָם בְּהַדְרָגָה וכו' בְּבְחִינַת תְּקוּן וכו'. אֲבָל הַבַּעַל דִּבֶּר מִתְנַגֵּה בְּכָל פַּעַם, אֵךְ אֶף־עַל־פִּי־כֵן הֵם גּוֹמְרִין אֶת שְׁלֹהֶם, וְכָל מַה שְּׁלֹא יָכֹלוּ לִגְמֹר בְּחִינֵיהֶם הֵם גּוֹמְרִים אַחֵר מִיתְתָם, כִּי 'גְּדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחִינֵיהֶם', כִּי אִזּוֹ נִסְתַּלְקוּן לְמָקוֹם שְׁנִסְתַּלְקוּן, וְתַכְּף שְׁנִסְתַּלְקוּן הֵם מִתְחִלִּין לְחַיּוֹת בְּחִינַת חַיִּים נְצַחִים שֶׁל עוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת חַיִּים שֶׁל תְּחִיַת הַמֵּתִים. כִּי שְׁאֵר הָעוֹלָם אֵינֶם זוֹכִים לְאֵלוֹ הַחַיִּים עַד אַחֵר הַזּוֹפֵה, וְאִזּוֹ יוֹפּוּ לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא אַחֵר הַתְּחִיָּה כְּפִי חֲלָקָם, אֲבָל הַצְדִּיקִים הַגְּדוּלִים שׁוֹפְכוּ גּוֹפֶם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּחִינֵיהֶם - הֵם זוֹכִים אַחֵר הַסְתַּלְקוֹתָם מִיַּד לְחַיִּים נְצַחִים שֶׁל עוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנוּכָלִים בְּאֹרֶךְ הָאֵין סוּף בְּבְחִינַת חַיִּים נְצַחִים. וְגַם שָׁם הֵם עוֹבְדִים אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סְנֵהֲרִין צא). וְכָל עֲבוֹדָתָם הִיא לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶךְ הָאֵין סוּף בְּלֵב כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּבְחִינַת תְּקוּן הַצִּמְצוּמִים, בְּאִפְסוֹ שְׁיִגְלוּ מַלְכוּתוֹ לְעֵין כָּל, שְׁוֵהוּ עַקֵּר הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה.

אֲבָל הַצְדִּיקִים הַגְּדוּלִים מְאֹד - אֵינֶם מֵתִים מִצַּד עֲצָמוֹן כְּלָל, רַק כָּל מִיתָתָן - הִיא מִסְטֵרָא דִּילָן (מֵהַצַּד שְׁלֵנוּ), כְּמוֹ שֶׁאִיתָא בְּזֵהַר הַקְּדוּשׁ 'מִשָּׁה לֹא מִית' (זֵהַר פְּרֶשֶׁת הַרְיֹמָה קַעֲד), רַק מִיתָתוֹ הוּא הַסְתַּלְקוֹת בְּאֹרֶךְ אֵין סוּף, לְמַעַן יִחַזְרוּ וְיִמְשִׁיכוּ הָאֹרֶךְ מִשָּׁם, בְּבְחִינַת תְּקוּן לְגִלוֹת מַלְכוּתוֹ בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁהִיא בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה שֶׁהִיא תַחֲלַת הָאֲצִילוֹת, שֶׁהִיא הָאֹרֶךְ וְהַסְתֵירוֹ וְהִיא הַסְתֵירוֹ וְהַסְתֵירוֹ כְּפֹה פְּעָמִים, בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת. אֲבָל אִזּוֹ הָיָה הַכָּל בְּלֵי שׁוּם אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא, אֲבָל עֲכָשׁוּ נַעֲשׂוּ תְקוּנִים גְּפִלְאִים בְּבְחִינַת זֹאת, בְּבְחִינַת אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָא עַל־יְדֵי הַצְדִּיקִים הַשְּׁלֵמוֹת, עַל־יְדֵי הַסְתַּלְקוֹתָם לְחַיִּים נְצַחִים, שְׁוֵהוּ בְּחִינַת (דְּרָרִים לֹא טו): "הַנֶּךְ שׁוֹכֵב עִם אֲבוֹתָיךָ וְקָם", שֶׁתַּכְּף שֶׁתִּשְׁכַּב וְתִסְתַּלֵּק, תַּכְּף וְקָם, שֶׁהִיא בְּחִינַת תְּחִיַת הַמֵּתִים, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סְנֵהֲרִין צב). כִּי הַצְדִּיק תַּכְּף שְׁנִסְתַּלֵּק מִתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים נְצַחִים שֶׁל תְּחִיַת הַמֵּתִים. וְהַכָּל בְּשִׁבְלֵי לְגִלוֹת מַלְכוּתוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, עַל־יְדֵי שְׁמִמְשִׁיךְ הָאֹרֶךְ בְּבְחִינַת תְּקוּנִים כְּנ"ל, שְׁעַל־יְדֵי־הוּ נִמְשָׁךְ הָאֵרֶת הַתְּשׁוּבָה, שְׁיִשׁוּבוּ כָּל יִשְׂרָאֵל בְּאֱמַת אֱלֹוִי וְתִבְרָךְ, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן:

(לִיקוּטֵי הַלְכַת הַל מְנַחֵה הַל ז', מו-מז)

אושפיזין אהרן כהנא קדישא

כי קדשת הַכֹּהֵנָה הַתְּחִילָה מֵאַהֲרֹן, שֹׁכֵחַ לֹא עַל־יְדֵי רֵאִית פְּנֵי הַצַּדִּיק מִשֶּׁה אַחִיו בְּאַמַּת בְּלִי קִנְיָה רַק בְּעִנּוּה אַמְתִּיית. וְעַל־יְדִיּוֹה דִּיקָא זָכָה לְמַעֲלָה גְדוֹלָה וְנִרְאָה כְּזֹאת, שֶׁהוּא כְּתֵר הַכֹּהֲנָה, שִׁיְהִיָּה הוּא וּבְנָיו כֹּהֲנִים לְעַמּוֹד לְפָנֵי ה' - לְשֵׁרְתוֹ וּלְכַרְך בְּשֵׁמוֹ, כִּי כֹּהֵן שֶׁרְאָה וּקְבַל פְּנֵי מִשֶּׁה אַחִיו בְּשִׁמְחָה, כֹּהֵן הָיָה תְּלוּי כָּל יְצִיאַת מִצְרַיִם וּקְבֻלַּת הַתּוֹרָה, עַל־כֵּן זָכָה עַל־יְדִיּוֹה לְכַהֲנָה, וּכְמִבְּאֵר בְּפִרְשֵׁה שֶׁל שְׁלִיחוֹת מִשֶּׁה לְהוֹצִיא יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, שֶׁמֵּאַן מִשֶּׁה בְּשְׁלִיחוֹתוֹ כְּמֹה פְּעֻמִּים. כִּי לֹא רָצָה לְפַל גְּדֻלָּה עַל אַחִיו אַהֲרֹן, כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (תְּנַחֲוּמָא שְׁמוֹת כו), עַד שֶׁאָמַר לוֹ הַשֵּׁם־וְתַכְרַךְ (שְׁמוֹת ה, יד): "הֲלֹא אַהֲרֹן אַחִיךְ תְּלוּי וְכו' הִנֵּה הוּא יוֹצֵא לְקִרְאָתְךָ וְרֵאָד וְשִׁמְחָה בְּלִבּוֹ". וְעַל־יְדִיּוֹה זָכָה לְכַהֲנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל לְשִׁבְזוֹכוֹת זֶה זָכָה לְחַשֵּׁן הַמְּשַׁפֵּט הַנֶּתוּן עַל הַלֵּב.

נִמְצָא, שֶׁעַקֵר הַכֹּהֲנָה זָכָה אַהֲרֹן עַל־יְדֵי "וְרֵאָד" וְכו', וְזֶהוּ 'וְרֵאָד' דִּיקָא, שֶׁעַל־יְדֵי שִׁירְאָה אוֹתְךָ וּקְבַל פְּנֵיךָ "וְשִׁמְחָה בְּלִבּוֹ" - שֶׁזֶה בְּחִינַת חַיִּים נְצַחִים שֶׁהוּא עִנּוּה אַמְתִּיית שְׂזוֹכִין עַל־יְדֵי רֵאִית פְּנֵי הַצַּדִּיקִים, שֶׁם עַקֵר הַשִּׁמְחָה, בְּחִינַת תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׂמֵחוֹת אֵת פְּנֵיךָ.

(ליקוטי הלכות הל' תפילין הל' ר ט)

אושפיזין יוסף צדיקא

וזה בחינת מה שאמר יעקב ליוסף (בראשית מו, ל): "אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך" וכו'. כי יעקב זה בחינת כלליות ישראל, כי כל ישראל נקראים על שם יעקב - שנקרא שמו ישראל, כי יעקב הוא כלליות כל נפשות בית ישראל, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (סימן ט). ויוסף הוא בחינת צדיק הדור כמובא, ועל-כן בעת שרואין את עצמם כלל ישראל עם הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, אזי הוא בחינת (בראשית מו, ל): "ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך", ופרש רש"י 'סבור היתי למות שתי מיתות בעולם הנה ובעולם הבא, עכשו לא אמות רק פעם אחת, הינו כי על-ידי שישראל רואין את עצמן עם הצדיק שהוא בחינת יוסף, על-ידי-זה זוכין לחיים נצחיים בחינת תחית המתים, ועל-כן אזי במוחים בודאי שלא ימותו רק פעם אחת, כי בעולם הבא יוכו לחיים נצחיים ויחיו בתחית המתים, כי על-ידי ראית הצדיק זוכין לתחית המתים, בחינת חיים נצחיים, בחינת "ותחי רוח יעקב" כשנתבשר לו בשורת יוסף. כי עקר חיות ישראל על-ידי הצדיק האמת בחינת יוסף, כי על-ידי שרואין את עצמם עמו על-ידי-זה נעשה תחית המתים.

(ליקוטי הלכות הל' ברכת הראיה הל' א)

אושפיזין דוד מלכא

אָפּלוּ אַם אַנְחָנוּ עֲכָשׁוּ כְּמוֹ שְׂאֲנוּ יוֹדְעִין בְּעַצְמָנוּ כֹּל אֶחָד וְאַחַד, אַף־עַל־פִּירְבּוֹ, עַל־פִּי הַדְרָךְ הַזֶּה - לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, הַנִּמְשָׁךְ עִתָּה מִבְּחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ שְׂמִתְנוּצָץ לְבֹא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי בְּיָדָי לֹא יִתְמַהֲמַה עוֹד חֵם וְשָׁלוֹם כָּל־כָּךְ כְּמוֹ שֶׁהִתְמַהֲמַה עַד הַנָּה, עַל־פִּי הַדְרָךְ הַזֶּה אָנוּ יְכוּלִים כְּלָנוּ אִיךְ שֶׁהוּא לָשׁוּב לְהַשְׂמִיךְ־יִתְבָּרֵךְ. כִּי דֶרֶךְ זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת גְּאֻלָּה הָאַחֲרוֹנָה שְׂאִין לָהּ הַפֶּסֶק שֶׁהִיא בְּחִינַת מַעֲיָנִי הַיְשׁוּעָה, שֶׁדֶרֶךְ יְשׁוּעָה זֹאת אֵינִי נִפְסֵק לְעוֹלָם, כִּי הוּא דֶרֶךְ שֶׁדָּרְכוּ בּוֹ אֲבוֹתֵינוּ מֵעוֹלָם אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְיוֹסֵף וְדָוִד, וְכָל הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּמוֹנִים שֶׁעָסְקוּ בַתְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּה הַרְבֵּה לְהִתְקַרֵּב לְהַשְׂמִיךְ־יִתְבָּרֵךְ.

אֵךְ בַּתְּחִלָּה לֹא הָיוּ יְכוּלִים עֲדוּן לְזַכּוֹת לָזֶה בְּשִׁלְמוֹת - לַעֲשׂוֹת מִתּוֹרָה תְּפִלָּה, מִחֲמַת שֶׁעֲדוּן לֹא הָיָה תּוֹרָה בְּעוֹלָם, וְהִכְרָחוּ לְעַסֵּק בַתְּפִלָּה הַרְבֵּה כֹּל הָאֲבוֹת עַד מֹשֶׁה, עַד שֶׁזָּכָה מֹשֶׁה בְּרַבּוּי תְּפִלוֹתָיו, בְּחִינַת (תְּהִלִּים ז, א): "תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה" לְהַמְשִׁיךְ תּוֹרָה, אֲבָל עֲדוּן לֹא הִגִּיעַ הָעֵת לְחֹזֵר וּלְהַכְנִים הַתּוֹרָה לְתוֹךְ הַתְּפִלָּה וּלְכַבֵּשׁ דֶּרֶךְ זֶה בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת. וְעַל־כֵּן הָיָה מִה דִּתְּהוּ, שֶׁקִּלְקְלוּ הָעַרְבִי רַב וְהַחֲטִיאוּ גַם אֶת יִשְׂרָאֵל וְכוּ', עַד שֶׁבָּא דוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם שֶׁהוּא מְשִׁלִּים אֶת הַשִּׁבְעָה רֹעִים, וְהוּא הָיָה שָׂרֵשׁ נְשִׁמַּת מְשִׁיחַ, וְהוּא הִתְחִיל לְעוֹרֵר זֶה הַדְרָךְ לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תְּפִלוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת תְּהִלִּים, אֲבָל עַקֵּר הַגִּמְרָה יִהְיֶה בְּיָמֵי מְשִׁיחַ. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי דֶרֶךְ זֶה לֹא נִבּוּשׁ וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם, כִּי אִיךְ שֶׁהוּא נָשׁוּב לְהַשְׂמִיךְ־יִתְבָּרֵךְ.

(ליקוטי הלכות הל' ראש חודש הל' ה' כו)